

Cercuri de frig

XI

*

Don Juan, știi că am o rochie nouă, una de seară, neagră și totuși sclipitoare, uneori o simt răcoroasă, fășăitoare pe mine, alteori îmi ține prea cald, îmi vine s-o arunc, dar nu pot să mă dezbrac de ea decât în zori, când vine iubitul meu soarele să alunge noaptea...

Am descoperit un medicament cu gust de zmeură. Încearcă-l și tu dacă nu mă crezi. Paracetamolul și algocalminul sunt amare, să nu le strivești niciodată între două lingurițe, ca mine, să le iei întregi, Don Juan, promite-mi, îți spun eu că e rău să ai amar în cerul gurii.

Când săruți fetele, fă-o doar cu vârful limbii, ca să-ți pară buzele lor mai dulci... Don Juan, de ce nu e trupul meu întreg și tot timpul îmi cere tributul dragostei?!

Don Juan, cât am stat la bunica mi-a făcut injecții tanti Leonte, o vecină, iar Crina, prietena mea, mă încuraja – zicea că pot să stau liniștită, că biata femeie înțeapă și porcii, și găinile, și câinii de pe stradă, și vacile, și oile...

Don Juan, când ai să mă răpești? Eu sunt atât de singură, dacă aș avea pian, aș cânta ceva pentru tine, dacă aș avea un gherghef, aș coase, ți-aș face o cămașă, ca în basme sau, ca Penelopa, aș deșira și apoi aș lucra din nou îmbrăcămintea pentru tine...

„Dacă ai fi un băiețel mic, Juan, ai veni la orice ceas pe portița întredeschisă”, te-aș lua în brațe și te-aș săruta, te-aș stropi cu pistolul cu apă, te-aș plimba cu bicicleta, te-aș da în leagăn, ți-aș arăta un morman de pietre lucitoare – „prețioase” – și am fi bogați-bogați...

Juan, dintr-odată vreau să trăiesc, ce știi tu ce-nseamnă bucurie intensă, plictiseală amestecată cu strigăte înăbușite, dezlănțuire oarbă de instincte, frustrare și nepăsare, amețeală înrobitoare, hașis, vin și opiu...

Juan, tu nici nu bănuiești că dragostea e un lanț pentru mine, otravă – nu, nu mă crezi, pentru că sunt contradictorie, te vreau, dar fug de tine, sunt cu tine și mă gândesc la altcineva, la adevărata ta ființă.

*

„Se făcea că eram îmbrăcată într-un arlechin, așa, cu o haină cu multe culori, aveam o mască neagră pe ochi și o sabie de lemn la brâu. Lângă mine erau tufe de asfodelă...”

Teo o luase în brațe și urcă așa, cu ea, panta leneșă până la craca suspendată parcă în aer, o așeză pe Nora pe ramură ca pe o pasăre și veni acolo, se îmbrățișară și scuturară crengile de deasupra peste ei...

Teo îi arăta Norei punctele luminoase ale pădurii – pe unde bătea soarele – și acestea păreau reflectoare pe o mare scenă ai cărei actori erau ei, îi atrăgea atenția asupra culorii de-abia ghicite a poienii, văzută ca printr-o gaură de cheie prin mărăcișul negru și lianele uscate...

Coborau și mergeau pe lângă o albie șerpuitoare plină de bețe și hârtii și Teo îi arăta că totuși apa ieșea curată, „așa cum și tu treci prin viață și nu te murdărești”, i-a spus el Norei, apariția urmei labei de urs mare, ca o cană cu fund dublu, plină de resturi de ploaie, poteca ce despărțea grădina zoologică de pădure și ursul, care, lăsat liber, se plimba în voie... ca ursul sau cum se spune când unul vrea să scape de altul: plimbă ursul, apoi pasărea care parcă întreba mereu: ce-ce-ce-ce? Și cealaltă, al cărei tril semăna cu un om trăgându-și o măsea: ci-ci-ci-ci...

Văzură și un arici micuț, care începu să pufăie îndată ce Teo îl atinse cu un bețișor.

„Stai, că nu-ți fac nimic”, i-a șoptit Teo și a luat-o iar pe Nora să coboare panta.

„Ce ușoară ești, ca un fulg, nu prea mănânci, așa-i?”

După un timp, Teo o așeză iar pe o piatră și începu să o sărute cu limba și cu gura deschisă, apoi își muta răsuflarea pe gâtul ei, ca și cum ar fi vrut să o mănânce ca pe o prăjitură albă de frișcă... Îi spunea că nu o s-o părăsească niciodată, începuse un vânt ușor care lăsa un aer trist printre copacii groși... Și totuși, erau fericiți, își făcuseră planuri să meargă la Sinaia, la sfârșitul săptămânii...

*

Toca-toca-toca, sunet de roată de tren și pe drum crengile pline și verzi să te cheme vin' la mine, hai la mine, Teo se distra compunând ironic declarații de dragoste învechite: brațele tale mi-au încolăcit gâtul, strângându-mi-l, ca într-o chingă, tu ești frumoasă ca o pisică ce zgârie rău, cu ochii tăi verzi și minciñoși m-ai vrăjit...

Au ajuns la Sinaia. S-au întâlnit cu o statueta neagră pe care au botezat-o Daphne, cu toate că poate să fi fost Artemis sau

Venus sau Afrodita, dar ei așa i-au pus numele: Daphne, și au dat mâna cu ea și i-au zis „servus” și au plecat mai departe, spre castel, au văzut un izvorăș micuț, împrăștiat chiar de pietrele țuguiate pe care curgea, poienița cu iarbă înaltă și porțile mari, interioarele cu saloane, candelabre, sala de arme, biblioteca secretă, istoria toată răsfrântă în interiorul unei coperti.

Au urcat cu telefericul și Teo i-a arătat tot felul de mecanisme legate de el: traverse, scripete, clichet – se pricepea, terminase doar electrotehnica, vedeau copacii de sus cum un vultur îi zărește. Sau un uliu, rotindu-se în cercuri mari, deasupra prăzii, de parcă ar fi desenat pe cer niște scuturi.

*

Îmi amintesc de jocurile noastre de-a războiul din copilărie. După ce epuizăm lăncile-bețe sau săgețile „otrăvite” date prin balegă de cal, ne luam la bătaie cu pumnii...

Daniel a tras chiar în dreptul stâlpului de telegraf, că s-a auzit o plesnitură. Turturica a fremătat din aripi, dar văzându-l pe Daniel

că și-a lăsat praștia în jos, s-a liniștit și n-a zburat. Cătălin n-a mai stat pe gânduri. A ochit chiar în cablu și turturica s-a speriat și s-a dus. Dar când să dispară după brazi, Mihăiță, frate-su' ăl mic, i-a fript una de-a prăvălit-o în nisip și pietriș...

*„Fără suflare cade porumbița
Și în cădere, ea cu sine-duce
Săgeata care-n trup i se-implântase”.*

Cosmin îi făcea declarații de dragoste Marinei:

*„Ți iubesc la niebunii
Ca pi dracu din cutiții.”*

*

Știi, te-am visat azi-noapte, aveai niște cărți în brațe și până ți le-am dat jos, a trecut atâta vreme... Am vrut să te sărut, dar a intrat cineva în încăpere și... Le țineai ca pe un scut, cărțile alea, ca și cum ai fi vrut să te aperi de mine, una din ele era despre Romulus și Remus, alta despre răpirea Sabinelor, pe coperti erau desenate cetăți, calești, preoți, era Tartarul și marea spumată cu flote de aramă, era și lupta de la Actium înfățișată și Caesar pe-o corabie înaltă...

*

Daniel, Cătălin și Cosmin se învrăjbisera împotriva lui Dori, Nicu și Mihai. Aruncau unii în alții cu ce puteau: cu scaieți, cu pietre, ba chiar își umpluseră și pistoalele cu apă și se stropeau. Dori turba de durere: Cătălin îi trântise o bucată de fier peste picioare, Marina umbla cu o zdreanță de rochie pe ea printre băieți și îi învrăjbea: „Haidi, Dani, nu ti lăsa!” „Ofțicaților!” „Spurcaților!” Coca se fâțâia și ea pe acolo, tot cu ochii la Cosmin, iar Mihăiță se chinuia să-l ochească pe Daniel cu săgeata lui improvizată... Când era lupta mai în toi, apărură Clea, bucureșteanca, frumoasa, strălucitoarea Clea, fusta ei mini flutura peste coapsele goale, bronzate...

Țiganiii lui Urmuz o fluierau de răsuna strada...

*

De cum au coborât din cutiuță niște corbi veniți parcă de la Edgar Allan Poe, le-au dat binețe și le-au zis: Nevermore...

Au urcat iar pe niște pietre țuguiate, pe jos erau și resturi de ace de gheață, s-au așezat pe un covoraș de flori mici-mici, galbene și mov, așa de mărunte că nici nu le vedeai prin iarba pufoasă și scurtă, moale. Apoi au venit iar săruturile în singurătatea de la cota 2000 și munții se proiectau departe, în ceață, ca niște pietre prețioase verzi...

*

Nora își amintea de duminica trecută, când Teo o luase cu el la biserică și preotul o miruise și ea îl întrebase pe Teo de fapt ce e

Proză

religia? Și el i-a explicat că vine din latină: re-ligos, adică re-legătura omului cu Dumnezeu, cel care, atunci când te rogi la El și stai cu fața imobilă, la fel cum ai poza pentru un pictor, te modelează după voia Lui, te sculptează, îți umple interiorul, sufletul cu materie divină.

*

„Mărire Ție, Doamne!”, cântau cei din cor, de sus, de la balconaș și Teo îi spunea ce e orarul, sutana, mirul (înseamnă pace, să ții minte, da?) și o tanti cam agresivă pentru atmosfera de liniște i-a apostrofat pițigăiat: „Vă rog să vă terminați, că de când ați venit, numai gura voastră s-aude!” Și apoi au plecat pe când soarele își vărsa găleata cu raze pe ei (nu râde de mine că folosesc așa imagini!) și s-au urcat în tramvaiul înțesat de țărănci și bagaje – veneau probabil de la gară – butelci și damigene, sacoșe-sacoșele, dar erau și niște moși bărboși-cheloși, cu burțile mari și tari, că te împingeau mai încolo – tot mai încolo și tot mai sus.

*

Era un cer senin și Dori, Nicu, Daniel și Cătălin urmau să se întrecă pe apa Tecucelului cu niște vapoare de hârtie. Mai încolo, pe iarbă, erau puse deoparte premiile: gorgoaze, mere, chiștoace și pachete de țigări, goale, din alea cartonate și lucioase.

Dori avea un vapoarăș verzui, cu dungi negre, Nicu își adusese o namilă mare cât o găscă, Daniel se mândrea cu bărcuța lui iute și practică, iar cea a lui Cătălin nu semăna nici a barcă, nici a plută, nici a vapoarăș. Era ceva între.

În sfârșit, întrecerea începu în chiotele curioșilor sosiți și ei să vadă spectacolul. Primul țâșni pe apa repede, vaporul lui Nicu: se clătina încoace și-ncolo balabusta, după ea, imediat, venea verzulia lui Dori, apoi în ordine, bărcuța lui Daniel și a lui Cătălin. Vaporul lui Daniel o luase înainte, îi depășise pe toți, dar Cătălin cu ambarcațiunea lui improvizată câștiga teren și acum era el în față. Un timp merseseră

toate patru bărcile în linie, apoi, chiar când găscă lui Nicu vroia să alunece mai înspre marginea albiei, verzulia lui Dori, subțirătecă și nebună, depăși într-o clipită urieșenia de lângă el, strecurându-se chiar printre hardughie și pământ. Nicu pufnea de ciudă și necaz, transpirase tot de agitat ce era, se făcuse roșu la față și striga la biata barcă: „Hai, fa, n-auzi? Mișcă-ti! Mișcă-ti, fa, ci ti fac țândări acuma!”.

Cătălin, când să zică: „Ab, acum e de mine, bărcuța mea vă depășește!”, hop-țop niște pietre mai țuguiate i-au oprit hârtiuța-vaporaș. Daniel jubila – barca lui o pornise la vale și, în timp ce vaporașul lui Cătălin luase apă și făcea băldăbăc, el se gândea: oare va reuși hârtiuța lui să îi întrecă și pe Dori și Nicu? Uite, chiar pe Nicu l-a depășit, ce bine-i pare, mai e Dori. Se aud încurajări de pe margine: „Haide Dani, haide Dani!” Și Dori moare de ciudă, dar nu e disperat, spune Tatăl nostru, singura rugăciune pe care o știe pe de rost și iată! Vaporașul lui e primul, a câștigat! Dori a primit o pungă de gorgoaze, trei mere, patru chiștoace și o cutie goală de SNAGOV cartonată și lucioasă. Nucile le-au luat necâștigătorii...

*

Teo o trezi din visare, arătându-i o codobatură. S-au decis, în sfârșit, să plece din Sinaia pe la șase.

Am febră, mi s-au umflat ganglionii, de frig și de curent. Iau doxicilină, dar degeaba. Noroc de Teo, că mă mai încurajează. Știi că voia să mă ia de nevastă? Teo mi-a pus un diagnostic pe măsură: pneumo-iubire. Atâta mă sărută, că taică-meu îl roagă să nu-mi mai ia aerul, că mă sufocă.

Lui Teo îi dau lacrimile când îi spune Norei c-o iubește. I-a promis o încăpere separată când o să se mărite cu el, asta era visul ei, o cămăruță doar a ei pe care să n-o împartă cu nimeni. Era cam greu de crezut – știa că vor locui la început, până să-și cumpere o casă, la soacră-sa. Îi spusese și unchiu-său odată: „Nora, vezi că dacă stai acolo, trebuie să-ți tunzi părul mai scurt decât îl am eu” și se cam speriașe fata. Dar Teo o încuraja, zicea că maică-sa o iubește și că abia o așteaptă.

De multe ori, Nora aproape că îl credea pe Teo, bătrâna o servea cu prăjituri și bunătăți de câte ori venea pe la ei. Dar Nora observa cât de zgârcită e femeia asta, se uita la Teo ce prost îmbrăcat era – pentru că el nici nu se angajase nicăieri și stătea pe banii părinților, privea parchetul din camera lui și faianța din baie, își dădea seama că ai lui Teo investiseră mult în casă și acum erau niște pensionari calculați și strânși la chimir. Și apoi, se plictisea de moarte cu Teo, care nu era în stare să citească nici o carte de la un cap la altul. Ce să vorbești cu el? Stăteau și se sărutau toată ziua și ea îi asculta promisiunile și pildele luate din biblie și cărți religioase, povestirile cu îngeri și lumea de apoi, cică dacă ești bun și-ți porți crucea fără să zici păs, Dumnezeu te ia în rai, unde-s păsări și lumină și pace și bucurie...

Teo nu se putea compara cu Dorian, poetul care-i citea versuri în camera lui micuță de cămin, cu care putea discuta despre Joyce și Proust, nu, nu, Teo era un tâmpit. S-ar fi potrivit mai degrabă cu vară-sa, Angelica...

Atât de plictisitor era cu el! Se bucura de orice fleac, de orice amănunt care o făcea pe fată să râdă, îi plăcea să ia prânzul cu ea, acasă la el, își făcea rugăciuni înainte de masă și după, îi mulțumea lui Dumnezeu pentru că i-a dat așa iubită și atâta mâncare în farfurie, o săruta pe Nora cu gura plină, mirosind a ardei umpluți – Nora, soția mea, îi spunea, iubește-mă ca să te iubesc... Îi lua mâna ei mică în palmele lui mari și late, mâini de doctor, cum se lăuda el că ar fi putut fi dacă dădea la medicină, mânuțele tale, îi șoptea Norei, degețelele tale, ochisorii tăi... Se juca mereu cu buclele ei, îi făcea portretul în creion, îi dăruia poze cu ursuleți și arici. Nora nu putea să-l uite pe Dorian, poetul, serile în căminul studentesc murdar și rece, paturile care scârțâiau, ușile stricate, dușurile reci cu un jet subțire care țărâiau și te stropeau peste tot...

Îl întreba pe Teo dacă nu vrea să citească *Doamna Bovary* de Flaubert și el o pune să-i povestească scene din carte și când auzea despre ce e vorba, spunea că niciodată n-o să se atingă de așa ceva. Nora îl asigura că e cartea ei preferată, apoi începea să-i descrie stările ei din timpul lecturii, dar pe el nu-l interesau – „trebuie să te bucuri de soare și de viață” – rostea mereu. Îl preocupa dacă nu-i fericită cu el, o privea cu îngrijorare la cea mai mică stâmbătură de-a ei, o prindea în brațe când vedea că se împiedică de o piatră, de aiurită ce era, descoperise un copac la poalele Tâmpiei, pe care îi plăcea să stea ca pe un șezlong cu ea alături, o considera o trimisă de-a lui Dumnezeu, îngerul lui păzitor, îi scria scrisori pe care i le citea cu glas tare, se lăuda cu apucăturile lui casnice, cum că își ajută mama la cumpărături, la scuturat covoarele și la legat borcanele de gem și de compot...

*

Nora, las-o baltă cu asta, unde l-ai găsit, că parcă îi lipsește o piuliță, spunea Mely grijulie, curioasă...

Nu mai era nimeni pe stradă. Gardul viu din fața blocurilor scotea un sunet ciudat când ninge peste el. Nora era fascinată de zgomotul acela, ca și cum cineva ar fi cernut mălai sau făină pe acolo. Ieșiseră copii afară. Nora privea bulgării de zăpadă, un bătrân asculta și el foșnetul neobișnuit al fulgilor albi, se uita la curtea vecină, în paragină toată. Fata nu vedea decât conturul trotuarului, atâta doar cât să n-o ia razna prin mijlocul străzii, linia subțire și lungă a grilajului de fier pe lângă care trecea, penajul cenușiu al vrăbiilor mari și grase, formele de hexagon sau cerc ale hârtiilor mototolite pe jos.

Și apoi barul. Femeia cu halat alb care ștergea murdăria cu o cârpă și nimeni nu o lua în seamă. Lumină difuză intrând prin geamurile mici dreptunghiulare, amestecându-se în cercuri mari

cu fumul de țigară. Nora privea descumpănită într-un punct, apoi își cobora pleoapele și capul îi cădea imperceptibil într-o parte, brațele în jos, părea că n-o să se mai miște de acolo niciodată.

Nora se întreba ce caută ea aici. Locul ei părea să fie în altă parte, dar unde?

Ce simțea ea aici în bar? Senzații intense contopite una cu alta, anulându-se, și golul ce rămânea la urmă, risipirea impresiilor... Un vid, asta o stăpânea. Nimicul, pustiuul... Pe când vroia să se umple de frumusețe, o pătrundea urâtul și când spera o explozie a spiritului, nu avea decât uitare, tăcere... Tânjea după trecut... Își amintea copacul din stație de la unu barat, cum stătea odată sub un felinar, cu multe crengi încovoiate și plecate ca un suflet chinuit de întrebări, era plin de zăpadă, părea un bătrân speriat de trecerea timpului, dar dacă-l priveai dintr-o parte, vedeai o lume ce nici nu exista în stradă, era ceva ascuns, ca o viață secretă și tăinuită...

*

Mai știi firma pe lângă care am trecut noi doi – îi căzuse parcă I-ul: CROTORIE.

Ca și cum așteptarea și-ar fi găsit locul aici, în spațiul gol dintre silabe. Și copacul luminat care seara își schimba culoarea florilor din roz în violet și care ne parfuma uneori, primăvara...

Și ce e oare întoarcerea asta în trecut decât o sărăcire a senzațiilor și a sentimentelor, ca și cum viitorul ar fi închis ca într-o carapace, și ce altceva poate urma decât impresia de desființare, dorința de moarte și fiecare eșec de-al meu și cruzime a celorlalți să mă facă să înțeleg mai bine inutilitatea luptei...

Deocamdată sunt liberă. Sunt pe stradă. Singură. Într-un aer cenușiu, de seară, ciocolatiu, cărămiziu, arămiu. Eu. Doar atât, să privesc fețele oamenilor, ce urâți sunt, de-abia acum îi observ. ÎI VĂD. Au paltoane scâmoase, scorojite, jegoase, ca ăsta de pe mine, au mersuri săltate, nasuri crestate, mutre ciupite, parcă-s cioplite, pletele femeilor arse de la tot felul de soluții, atârând inegal, în toate părțile, inele, brățări și mărgelile care-s așa de artificiale la gâtul unor fete frumoase...

Simt că mâna mea e rece, nu știu de ce, îmi vine să strig, să țip, dar nu pot și nici să plâng. Nu-mi vin lacrimile, totul e șters, indecis, afară în soare copacii cu frunze de primăvară verzi, totul stă, chiar și pe podul din față trenul oprit la semnal. Nimic nu mai mișcă...

XII

Norica avea uneori în glas o chemare, o provocare, alteori părea că așteaptă de la mine un surâs, o mirare. Mai toate întrebările ei începeau cu „de ce?” și parcă nici nu aștepta vreun răspuns, părea că-mi ghicea gândurile după cum mă încruntam, după cum mă uitam pieziș, după cum râdeam în colțul gurii... Dar eu încercam să nu mă

dau de gol, nu vroiam să știu cât de mult îmi plăcea să stau în preajma ei, nu vroiam să bănuiesc nici o clipă sentimentele mele... Era un fel de prietenie tăcută, ascunsă, discretă... Era mai mult decât atât...

*

Într-o zi, îmi mărturisii că vrea să învețe de la mine să picteze – cred că mă considera un maestru. Și atunci am început să vorbim despre umbre, despre contururi, despre lumina soarelui, despre culorile reci și despre forme sau figuri...

Și atunci chipul ei îmi părea al unei Madone, roșul buzelor ei era uneori viață intensă, alteori limită, neliniște, mister, aurul părului era explozie, foc...

Și atunci când ridica grațios mâinile către cer o asemănam cu Venus Anadyomene a lui Dominique Ingres...

Îmi puneam întrebări copilărești, la care eu nu puteam să-i dau un răspuns exact. De ce există arta, de ce pictez eu? Tablourile au suflet ca și oamenii? Imaginile pot avea un limbaj secret?

Începuse și ea să schițeze, să creioneze. Îi plăcea să surprindă lumina pe deasupra unui șir de copaci, distrându-se de umbrele lor lungi, cocoșate, deșucheate, deocheate, grase, plate, înnodate, îndoite... Se entuziasma de transparență, de fantasma norilor, de strălucirea verii și de visele mării. Casele se desprindeau din negrul și albastrul serilor ploioase, aburul florilor se ridica în aer, străzile gri, ireale, plutitoare se lărgeau încât să cuprindă orice senzație...

Prietenia noastră se transforma și ea într-o proiecție pe pânză, într-un peisaj care venea mai mult de undeva din interior... Trăiam într-o iluzie, într-o capcană și în nici un lucru din realitate nu mai aveam încredere. În jocul acesta al formelor și al esențelor intrase și Nora cu toată făptura ei... Și când mă întreba ce simt pentru ea, nu puteam să-i spun în ce stare de zăpăceală sunt... Nu puteam să nu mă înfior la gândul că brațele ei lungi m-ar cuprinde, m-ar învălui... Avea pentru mine mai mult vorbe nerostite, misterioase, mai mult o tăcere pe care eu o traduceam în tot felul, fără să știu dacă am ghicit într-adevăr ceea ce ea vroia să-mi spună.

*

În mine se petrecea un lucru straniu, era un fel de frică amestecată cu o dorință oarbă de a striga, de a mă agăța de un punct fix dintr-un aer otrăvit. Teama te ține departe de fantasmă, te menține treaz, lucid. Teama e boală, e suferință. Într-o zi i-am spus că sunt bătrân, dar ea vroia să mă sărute... Era învățată să exprime direct ceea ce simte. Uneori părea că-și pierde respectul pentru „maestrul ei”, era atât de entuziasmată, de fericită că putea să-mi zâmbească. Îmi spunea: te iubesc, personajule! Mă asemăna cu un erou din tragediile grecești.

Când dialogurile noastre deveneau formale, reci, privirea ei se întuneca și tot ce o înconjura părea abis... Îmi scria epistole lungi, cu

litere inegale, tremurate, vroia să-i explic de ce uneori mă ferec de ea, de ce o ocolesc, dar cum să explici ceea ce nici tu nu înțelegi? Dacă ai fi avut la îndemână teoreme, axiome sau legi... Dar tot ce găseai în mintea și în trupul tău era nesiguranță și neputință...

*

Prietenia cu Nora plutea undeva, prin aerul cald al după-amiezilor și se destrăma de câte ori teama de ridicol pune stăpânire pe mine... Nora mă iubea, oare, din milă? Sau poate... cu frivo-

litate... Vroia doar să se joace cu sentimentele mele? Gândul acesta mă nimicea...

Nora mă întreba de multe ori de ce se termină așa de trist cărțile ei preferate: Ana Karenina sau Doamna Bovary ori Renunțarea de Michel Butor.

Ne plimbam uneori prin noapte și ea spunea că se roagă în gând pentru noi... Să fi avut Nora vreo undă de remușcare? Să fi simțit și ea teama aceea care pe mine mă paraliza?

(fragment din romanul *Cercuri de frig*,
în curs de apariție la Editura Tracus Arte)

